

The Relationship between Insult and Freedom of Expression in the Light of the Islamic Penal Code and the Press Law

رابطه توهین و آزادی بیان در پرتو قانون مجازات اسلامی و قانون مطبوعات

Amirhossein GHazaei Alamdari

Master of Criminal Law and Criminology, Faculty of Law, Allameh Tabataba'i University, M.Sc. Student of Law and Political Science, Ruhr Bochum University, Bochum, Germany

امیرحسین قضائی علمداری

کارشناس ارشد حقوق جزا و جرم‌شناسی، دانشکده حقوق، دانشگاه علامه طباطبائی، دانشجوی کارشناسی ارشد حقوق و علوم سیاسی، دانشگاه روهربوخوم، بوخوم، آلمان

amir_hga@yahoo.com
<http://orcid.org/0000-0002-1944-3181>

Abstract

Freedom of expression, which is one of the fundamental human rights, is now persecuted and restricted by governments in various ways around the world. However, the existence of appropriate and favorable conditions and contexts for the exercise of this fundamental right is one of the most important factors in the growth and excellence of human personality and spiritual values. But at the same time, it should be noted whether this right is our ultimate goal or end or a means to the growth and excellence of the aforementioned concepts? What is striking at first glance is that the right to freedom of expression is a means to an end. Given these explanations, should it be seen that this fundamental right, like other human rights, is subject to various restrictions, or that the permit for unconditional resignation and its condition has been issued by the legislator in all circumstances? In this article, we have tried to recognize the relationship between freedom of expression and insult as one of its limiting factors in order to preserve and protect the dignity and spiritual personality of individuals on the basis of Article 24 of the Constitution of the Islamic Republic of Iran as a foundation. Recognition of this fundamental right as well as Articles 608 and 609 of the Islamic Penal Code (the fifth book of punishments approved in 1997) and articles of the Press Law should be examined. In addition, with the introduction of a new definition of this crime, the necessity or non-necessity of criminalizing such a criminal title, especially that which is prosecuted in the form of insulting government officials and employees, has been fundamentally reconsidered.

Keywords: Insult, Criticism, Freedom of Speech, Hate Speech, Media.

چکیده

آزادی بیان که از جمله حقوق بنیادین بشری است امروزه به طرق مختلف در سراسر عالم توسط حکومت‌ها مورد جفا و محدودیت قرار می‌گیرد. حال آن که وجود شرایط و زمینه‌های مناسب و مساعد جهت کاربست این حق بنیادین از مهم‌ترین عوامل رشد و تعالی شخصیت و ارزش‌های معنوی انسان است. اما در عین حال باید توجه داشت که آیا این حق، خود هدف و غایت نهایی ماست یا وسیله‌ای است در جهت رشد و تعالی مفاهیم پیش گفته؟ آن‌چه در اولین نگاه نظر را به خود جلب می‌سازد، آن است که حق آزادی بیان وسیله‌ای است جهت نیل به اهداف فوق‌الذکر. با توجه به این توضیحات باید دید این حق بنیادین نیز به مانند سایر حقوق انسانی با محدودیت‌های گوناگون رو به رو است یا آن که جواز استیفای بی‌قید و شرط آن در همه احوال توسط مقنن صادر گشته است؟ در این مقاله سعی شده است تا رابطه آزادی بیان و توهین به عنوان یکی از عوامل محدودکننده آن در جهت حفظ و حراست از حیثیت و شخصیت معنوی اشخاص بر بستر اصل بیست و چهارم قانون اساسی جمهوری اسلامی ایران به عنوان شالوده و زیربنای به رسمیت شناختن این حق بنیادین و همچنین مواد ۶۰۸ و ۶۰۹ قانون مجازات اسلامی (کتاب پنجم تعزیرات مصوب ۱۳۷۵) و موادی از قانون مطبوعات مورد بررسی قرار گیرد. علاوه بر آن با ارائه تعریفی نوین از این جرم، لزوم یا عدم لزوم جرم‌انگاری چنین عنوان مجرمانه‌ای، خاصه آن‌چه که در قالب توهین به مقامات و کارکنان حکومت تحت پیگرد قرار می‌گیرد، مورد بازنگری اساسی قرار گرفته است.

واژگان کلیدی: توهین، انتقاد، آزادی بیان، سخنان تنفرآمیز، رسانه.

Received: 2021/07/30 - Review: 2021/09/21 - Accepted: 2021/11/20

دریافت مقاله: ۱۴۰۰/۰۵/۰۸ - بازنگری مقاله: ۱۴۰۰/۰۶/۳۰ - پذیرش مقاله: ۱۴۰۰/۰۸/۲۹